

10. søndag efter trinitatis

Da han kom nærmere og så byen, græd han over den og sagde: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid.«

Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: »Der står skrevet: »Mit hus skal være et bedehus.« Men I har gjort det til en røverkule.«

Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte at få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham.

Luk. 19,41-48

Besøgstid

MOGENS G JENSEN

Tanken

Det er ved at være påske. Jesus er taget op til templet, og det var et imponerende syn, han her fik. Den mægtige tempelplads med sine 500 x 300 meter var så vidt vides den største åbne plads i nogen by i antikken. Centralt på pladsen stod det store tempel, som var centrum for jødernes gudsdyrkelse. For mange jøder var templet det synlige tegn på, at Gud var med sit folk, og så længe offerttjenesten blev vedligeholdt i templet, var alt godt, mente man. Men Jesus ved, at det forholder sig anderledes. Han ved, at det smukke tempel i løbet af nogle få årtier vil blive jævnet med jorden og jødefolkets gudsdyrkelse vil gå under. Det skete i år 70, da den romerske prokurator Gessius Flavius efter 3 års jødisk opstand jævnedes Jerusalem med jorden. Det skete netop ved påskefejringen år 70, hvor byen var fuld af pilgrimme.

Troen

Kun her og i Johs. 11,35 hører vi, at Jesus græder. Det er ved Lazarus grav. Og i begge tilfælde har det at gøre med Israels modstand imod ham. Jesus betragter byen Jerusalem og græder over ødelæggelsen, som vil komme over den. Byen var jødernes politiske og religiøse centrum med templet som det bankende

hjerter. Jesu sorg begrundes med, at byen ikke har brugt sin besøgstid. 'Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred?', siger Jesus. Men nu er jødernes øjne lukket for denne besøgstid. Mulighederne er udtømte for byen og dens folk. Det får Jesus til at græde. På Oliebjerget findes en kirke, der kaldes 'Dominus flevit,' Herren græder. Bag alteret som en altertavle er der et vindue, hvorigennem man kan se Jerusalems gamle bydel og Tempelbjerget. Jeg husker endnu hvilket stærkt indtryk det gjorde på mig, første gang jeg så byen Jerusalem gennem det vindue.

Jesu påpeger to ting i den jødiske gudsdyrkelse, som vil lede dem i afgrunden. Det ene er deres tillid til selve templet. Manges håb og forventning var knyttet til templet og det rituelle liv, der foregik der. Den misforståelse græder Jesus over, for det betyder, at de ikke forstår, at han, Jesus, er det sande tempel, som de skal tilbede, jævnfør Joh 2,18-21, hvor Jesus siger, at hans legeme er det nye tempel. Frelsen er nu bundet til ham og hans person.

Den anden misforståelse er deres tillid til de daglige ofringer, der foregår i templet. Offertjenesten, som skulle være et symbol og et forbillede på det offer, han bragte som betaling for menneskers synder, bliver nu gjort til et finansielt gedemarked. I stedet for at være et billede på det offer, han bragte, var det nu blevet antikkens svar på Hjallerup marked, hvor de handlende tjente penge på folks gudsdyrkelse. Vi skal rette vores håb imod Jesus, ikke mod bygninger, ikke mod vores egne ofre, kun mod Jesu offer.

År 70 faldt Jerusalem efter 3 års belejring til trods for at ivrige zeloter gjorde ihærdig modstand. Selv da tre af murene ind til byen var brudt ned, fastholdt zeloterne troen på, at Guds tempel aldrig kunne nedbrydes. Denne stærke tro og tillid til Gud kan godt være et forbillede for os. Men det må også få os til at overveje, hvilke bygninger, vi stoler på og vil sætte vores liv til for. Vi bygger kirker, organisationer, virksomheder og institutioner. Vi vedtager love, holder konferencer og lægger planer. Men intet af, hvad vi organiserer og bygger, kan sikre os Guds velsignelse. Ham kan vi ikke imponere med mægtige og flotte ting.

Jødernes fejltagelse var, at de stolede mere på deres egne bygninger, end de stolede på, at Jesus var det nye tempel, det sande tempel, hvor deres åndelige gudsdyrkelse skulle finde sted. Nogle år senere skrev apostlen Peter således: 'Kom til ham, den levende sten, som blev vraget af mennesker, men er udsøgt og kostbar for Gud, og lad jer selv som levende sten bygge op til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærkomne for Gud.' (1.Pet.2,4-5). Gud er i gang med at bygge et nyt tempel af levende sten, af mennesker. Lige som jødernes tempel skal det nye

tempel være et sted, hvor vi kan møde den almægtige Gud og søge hans tilgivelse og finde fred i fare og erfare hjælp i nød. Ånden vil bygge et tempel i vores bryst. Og vi må hver især stille os til rådighed for Åndens tempelbyggeri.

Det fortælles, at en mand en dag gik på en byggeplads, hvor mange arbejdere hver især var optaget af netop sin opgave. Manden møder en arbejder, som kører cement med sin trillebør. En lidt undselig opgave. Manden spørger ham med trillebøren, hvad han laver? 'Jeg bygger en katedral,' svarer han uden tøven. Det kan godt være, at hans noget ensformige og trivielle arbejde så ud af lidt, men han vidste, at han var i færd med at bygge en katedral. Som vi synger i DDS 308 v. 2: 'Du, den nye verdens skaber, vis på os, hvad du formår, kæmp så verdens fyrste taber, vind, så Jesu ord består! Byg dit tempel i vort bryst, fyld Guds hus med Himmel-lyst.'

Det var det, jøderne havde glemt midt i deres ivrige gudsyndelse på tempelpladsen.

Udfordringen

Hvad stoler du på? Dine egne imponante templer, eller ham, som nu er det sande tempel og er det sted, hvor al sand tilbedelse skal finde sted?